

[Starcke.]

han er større end baade Tietgen, H. N. Andersen og A. P. Møller tilsammen.

Men intet er saa godt, at det ikke er galt for noget, for Handelens Folk ved nemlig, at det kræver næsten et helt Livs Arbejde at sætte sig nogenlunde ind i bare et Par enkelte af disse Varenumres Omraade. Men hvis Sekretær Nuppenau ikke er af et saadant Format, saa kan man ikke bebrejde ham det; det er ikke hans Skyld; han gør kun sin Embedspligt. Ansvarret er Ministerens. Og er det dog Ministerens? Ministeren bruger jo kun de Love og de Bemyndigelser, som Rigsdagen giver ham. De rette ansvarlige for dette inkompetente System sidder i denne Sal, og de sidder paa de gamle inkompetente Partiers Pladser.

Er der noget underligt i, at Forbrugerne kommer til at mangle Varer, at Levefoden er ringe, at Utilfredsheden er stor, at den er stadig stigende i Arbejderkredse, og at Husmødrene græmmer sig. Staten blander sig i alt for meget. Alt det, som Lovgiverne og Administrationen nu skal tage sig af, det overgaaer menneskelige Kræfter. Man ser blot, hvordan der drives Rovdrift med Rigsdagsmændene i den sidste Tid herinde. Vi giver os af med meget mere, end vi forstaaer os paa. Dygtighed, Selvstændighed og Selvhjulpethed ude i Folket undergraves i stærkt stigende Tempo. Befolkningen bliver mere og mere det, som Amerikanerne kalder „state-minded“. Det er i Øjeblikket praktisk talt umuligt for en ung Handelsmand at faa en ordentlig Handelsuddannelse her i Landet. Vi jager vore dygtige Mennesker ud. De flytter deres Virksomheder til Gøteborg, til Helsingborg, til Malmø, til Australien eller længere væk endnu. Jeg tror ikke, det er bevidst fra Marxisternes Side, og dog. Hvor vil Marxisterne egentlig være henne den Dag, da det jævne Folk virkelig fik Adgang til at kunne klare sig selv? Hele deres Politik, hele deres Organisationsapparat vilde falde sammen den Dag, da normale Mennesker ikke længere behøver at være afhængige af Understøttelser, af Forsorg, af Tilsyn og Kontrol og offentligt Byggeri, af Attester, Papirer og Skemaer, Mærker og Kort. Den Dag ved de Herrer godt er det ude med deres Magt over Arbejderne. Den jævne, fattige Befolkning er ved at forstaa, at det marxistiske System kun har bragt dem Ufrihed.

Man prøver jo at bilde Arbejderne ind, at deres virkelige Fjender er Arbejdsgiverne, og at det vilde være meget bedre for dem at faa Staten til Arbejdsgiver og faa Erhvervslivet lagt ind under den saakaldte Plan-

økonomi. Naadadada. Ved at faa Staten til Arbejdsgiver mister Arbejderne enhver Ret og enhver Frihed, fordi de nu i Stedet for mange Arbejdsgivere kun faar en eneste, Staten i egen høje Person, som baade er deres Arbejdsgiver og deres Politi, deres Dommer, deres Skarpretter i samme Person. Det er hele dette System, som Kommunerne arbejder for, som de autoritære Stater er bygget paa. Det er dette System, som Sekretær Gandil for nylig karakteriserede i et Foredrag i Grossistsammenslutningen med disse Ord — jeg beder om Tilslutning til et kort Citat —:

„Det er Udtryk for den højeste Arrogance, at man, fordi man kalder sig Planøkonom, tror at kunne afgøre andres Livsførelse og overtage Tænkningen for en hel Næringsvej.“

og Sekretær Gandil fortsatte:

„Den socialistiske Økonomi muliggør, at de producerede Varer fordeles lige- ligt, men den yder ingen Garanti for, at det er de rigtige Varer, der fremstilles, at det er de rigtige Produktionsledere, at Produktionen foregaaer rationelt og økonomisk, eller det er de rigtige Varer, der importeres. Alt dette tyder paa, at en lavere Levefod maa blive Følgen. I et Samfund, hvor Borgerne æder af Statens Haand, skal Oppositionen nok forstumme.“

Hele Europa, som i de sidste Aar har levet i den socialistiske Planøkonomis Skygge, som har levet under Trykket af Marxisternes Teorier, viser i Dag, at det er rigtigt. Jeg har sagt det her før, og jeg siger det igen: Europa er i Dag en Mellemting mellem en Fattiggaard og en Galeanstalt. Alle vil sælge, ingen vil købe. Landene afspærrer sig fra hinanden, og Forarmelse og Glædesløshed er Følgen. De ansvarlige sidder der paa Ministerbænkene og paa alle de Stole her i denne Sal, hvor der sidder Planøkonomer. Jeg ved godt, at den høje Regering ikke er Tilhænger af det rent marxistiske System, man kalder Kommunisme. Den høje Regering taler om Frihed og Folkestyre, om Demokrati. Den høje Regering taler Vest, men den handler Øst, saa længe den tilslutter sig Planøkonomiens System.

Som et autoritativt Udtryk for Tankegangen og Handlingssættet skal jeg tillade mig at citere nogle Udtalelser, som Handelsministerens Efterfølger som Kontorchef i Arbejdernes Erhvervsraad, Paldam, fremsatte paa et Møde i Grossistsammenslutningen den 8. April. Dér udtalte Kontorchef Paldam om Forholdene før Aarhundredskiftet:

„Dengang var Retten til selv at eta-